

[Kirkeministeren.]

tanker om hele situationen og de muligheder, som den indebærer, og om nye veje, man ønsker at gå. Jeg tror bare ikke, der kommer noget som helst resultat ud af det forslag, der ligger her. Jeg tror, oplægningen er altfor løs, og at den linie, der lægges, overhovedet ikke er tilstrækkelig, og jeg tror, forslaget skal forandres meget betydeligt, hvis der overhovedet skal komme noget ud af det. Jeg synes som sagt, at hele oplægningen tyder på, at der ikke kommer noget virkelig resultat ud af det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Inger Gaustær Schmit): Man må være forsynet med virkelig optimisme, hvis man skal modstå al den pessimisme, som er strømmet vort forslag i møde, men jeg er heldigvis fra naturens side udstyret med ikke så lidt af den første egenskab, så jeg vil se, om jeg kan bære alle de nedslående bemærkninger, som er fremkommet fra de ærede ordførere og fra den højtærede minister.

Ministeren mener, at lovforslaget er løst opbygget. Ethvert forslag fra privat side, som går ind på et område, der ikke før har været kendt, kan til en vis grad siges at være påvirket af, at man bevæger sig ind på et område, hvor man ikke helt kan se de faste konturer og rækkevidden af et forslag. Man ved ikke, hvordan det vil blive modtaget af ministeriet, af befolkningen, af rigsdagen, og derfor må der altid være en vis løshed. Det, der skulle være vort formål, var i og for sig kun at udkaste den tanke til overvejelse, om der ikke var anledning til — byggende på erfaringer, der allerede er indvundet — at gå videre og ansætte sognemedhjælpere.

Nu er det fra forskellige sider blevet udtalt, at man ønsker, at såvel mænd som kvinder skal have adgang til disse stillinger. Det skal ikke i mindste måde skille os ad. Det er mig aldeles ikke magtpåliggende at få et særområde for kvinder. Jeg har bare ment, at jeg ville komme så beskedent med forslaget som muligt. Forslaget er faktisk udtryk for en meget stor beskedenhed, og jeg synes i det hele taget, at forhandlingen i dag er lagt op i et altfor højt plan. Det er et lille stilfærdigt forslag, som bygger videre på en endnu mere beskeden begyndelse, der allerede eksisterer, og det tilsigter aldeles ikke videregående konsekvenser, så den højrøstede tale om, at man her kommer på tværs af de kvindelige præster, hører ikke nogen steder hjemme. De mennesker, der går ind som kvindelige sognemedhjælpere, vil muligvis slet ikke

egne sig til at være præster og måske heller ikke ønske det. Jeg ser heller ikke, at der er noget som helst i vejen for, hvis de har evne til det og man skulle ønske at udnævne dem til præst, at de så senere bliver det, hvis de har den fornødne uddannelse. For såvidt behøver disse to ting aldeles ikke at komme i konflikt med hinanden.

Når det er udtalt fra forskellig side — af det ærede medlem hr. Fibiger og af det ærede medlem hr. Evald Christensen —, at man måtte mene, at denne opgave kun burde løses over diakonien, må jeg sige, at jeg er ked af at begrænse det hertil, idet jeg ved, der er mennesker — det kan man sige er en fordel eller ikke en fordel —, som har absolut ulyst til at gå ind under den bestemte dragt, den bestemte uddannelse, det bestemte præg, som diakonien giver mennesker. Men ved min forelæggelse udtalte jeg netop, at dette kunne bane vej for noget af det, man har i England, hvor man har diakonien ikke på sygeplejelinien, men på den anden linie, at være budbringer for evangeliet, hvilket selvfølgelig føles naturligt for sygeplejersker og diakonisser, men deres hovedopgave er dog at blive uddannet som diakonisser, sygeplejersker.

Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Fibiger for hans delvise tilslutning til tanken. Jeg har forstået på ham, at hvis vi kom ind på at drøfte i større almindelighed, at både mænd og kvinder kunne følges ad, ville han også kunne støtte tanken i forslaget.

Den højtærede minister var meget kategorisk i sine udtalelser om, at dette forslag efter hans opfattelse intet resultat ville føre til. Ja, det kommer jo an på, hvorledes den danske befolkning og den danske menighed vil reagere, for jeg kan ikke tænke mig andet, højtærede minister, end at hvis dette forslag kommer ud til forhandling i menighederne og der måske både fra landets biskopper, præster og navnlig menighedsrådene ytres sympati for det og ønske om, at denne tanke bliver formet i lov, vil den højtærede kirkeminister ikke sætte sig imod det. Jeg ved ikke, hvad skæbne dette forslag får i den danske befolkning, men jeg synes, det er lidt nedstemmende, om jeg så må sige, at den fungerende minister straks udtaler, at han mener, at det overhovedet ikke bliver til noget.

Den højtærede minister bemærkede også, at jeg havde sagt, at han ikke havde blik for den åndelige værdi i lovforslaget. Jeg kan ikke sige nøjagtigt, hvordan ordene faldt, men jeg tror nok, jeg udtalte, at